

Risâle-i Nur gözüyle Haşir

İmanın rükünlerinin önde gelenlerinden biri olan haşir, yani öldükten sonra tekrar dirilmeye inanmak insan için en büyük bir nokta-i istimdaddir.

Bu temel meseleyi tam halleden ve günümüz anlayışına en güzel ve tatmin edici bir şekilde anlatan hiç şüphesiz, Risâle-i Nur'dur. Bu sebeple, Risâle-i Nur'un haşre bakışı önemsenmelidir.

Kur'ân'ın üçte birini temsil eden ve "bütün ulema-i İslâm, 'Haşir bir mesele-i nakliyedir, delili nakildir; akıl ile ona gidilmez' diye müttefikan hükmettikleri"¹ haşir akidesini "Risâle-i Nur eczâları ve bilhassa Onuncu ve Yirmi Sekizinci (iki makâmı), Yirmi Dokuzuncu Sözler ve Dokuzuncu Şuâ ve Münacat Risâleleri hüccetlerle, parlak ve şüphe bırakmaz bir tarzda ispat etmişler."²

Haşir bahsinin merkezi konumundaki Onuncu Söz, 1927'de Barla'da yazılan ilk eserdir. Bu eserin yazılış sebeplerinden birincisi, o sıralarda "ehl-i imanın kuvvetli efkârı içinde, gayet müthiş bir zındıka fikri, içine girmek ve bozmak ve zehirlendirmek için dессasâne çalışılması"³ ve resmî makamlarca Haşri İnkâr Komitesi kurulmasıdır.

"Onuncu Söz, Kur'ân'ın bir sülüsünü inkâr etmek niyetiyle, haşr-i cismânîyi resmen millet içinde inkâr etmek fikrinde bulunan zındıkları susturmakla, harika bir şule-i îcâz-ı Kur'ânîyi gösterdi..."⁴ diyen Üstad Bediüzzaman, hazırlanan dinsizlik projelerini ve bilhassa haşri inkâr hareketlerine dikkat çekmiştir. "Türkün yeni amentüsü" adı altında çeşitli safsatalarla genç dimağlar kandırılmaya çalışılmış, resmî yollarla dergi ve mecmualar neşredilmiştir.

Bu büyük tehlike ve kötü niyet senaryolarının gerçekleştiği hengâmede, bir eser-i rahmet olarak, Üstad Bediüzzaman Hazretleri, ilham-i İlâhî ile 1927 yılı baharında, Barla'da ilk risâle olarak Haşir Bahsi olan Onuncu Söz'ü telif ederek, zındıka hareketinin oyununu bozdu. "Evet, Onuncu Söz çok ehemmiyetli bir belâyı def etti. Hürriyet-i efkâr serbestiyeti ve harb-i umumi sarsıntısı vaktinde haşri inkâr eden münafıklar, fırsat bulup çok yerlerde zehirli fikirlerini izhara başladıkları bir zamanda Onuncu Söz çıktı ve tab edildi. Bin nüshası etrafa yayıldı; onu gören herkes kemal-i iştîyak ve merakla okudu. Zındıkların kâfirâne fikirlerini tam kırdı ve onları susturdu."⁵

Hayat-ı içtimâiye ve şahsiye-i insaniyenin üssü'l-esası ve saadetinin ve kemalâtının esasatı olan Ahiret yani haşir akidesi

herkesi çok yakından ilgilendiren ve herkesin çok önemli bir meselesidir. Çünkü “insan bir yolcudur. Sabavetten gençliğe, gençlikten ihtiyarlığa, ihtiyarlıktan kabre, kabirden haşre, haşirden ebede kadar yolculuğu devam eder.”6 Hem, “Yeryüzünün halifeliğini ve emanet-i kübrayı üstlenmiş ve haşir yoluyla saadet-i ebediyeye müteveccihen hareket etmekte olan insanın”7 en mühim meselesi cehennemden kurtulmaktır.8 “Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecektir.”9 İşte, tam da bu noktada Allah’a imanla nokta-i istinad bulan insan, Ahirete imanla da bir nokta-i istimdada ihtiyacı vardır. Bunu da bu zamanda iman-ı tahkikiyi kazandıran ve Kur’ân-ı Hâkim’in mu’cize-i maneviyesinden neş’et edip çıkan ve bu zamanın birinci bir dâvâ vekili bulunan Risâle-i Nur’la kesin kazanabilir.10 Çünkü, “Haşir meselesi öyle bir hakikattir ki, celâliyle, cemaliyle, esmasıyla Hâlık-i Zîşan, bütün kütüb-ü semaviye ile enbiya ve evliya ve asfiyanın icmalarını tazammun eden Kur’ân-ı Mu’cizü’l-beyan ve Fahr-i Kâinat Hazret-i Muhammed (asm) ekme’l-halk ve eşrefü’l-insan, haşrin geleceğine ittifakla hükmettikleri gibi; şu kâinat dahi, bütün âyâtıyla ve kelimatıyla haşrin vücud ve icadına şahadet ediyor.”11 Bu sebeple, Risâle-i Nur haşir meselesini son derece ciddiye almış ve çok önemsemiş ve üzerinde çok durmuştur.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri, “insanın ahsen-i takvimdeki kabiliyet-i camiasıyla kısa bir zamanda zevâl bulması haşri gösterir.”12, “İşte bu istidattandır ki, insanın ebede uzanmış emelleri ve kâinatı ihata etmiş efkârları ve ebedî saadetlerinin envainına yayılmış arzuları gösterir ki, bu insan ebed için halk edilmiş ve ebede gidecektir; bu dünya ona bir misafirhanedir ve ahiretine bir intizar (bekleme) salonudur.”13, “demek ecel ve kabir insanı beklediği gibi, Cennet ve Cehennem de insanı bekliyor ve gözlüyor.”14, “Haşre mani hiçbir şey yoktur; muktazî (gerektiren) ise her şeydir.”15 ifadeleriyle haşrin kat’î vukuunu izah ederken, “Şu âlemin mutasarrıf-ı zîşânı, her asırda, her senede, her günde bu dar, muvakkat rûy-i zeminde haşri ekberin ve meydan-ı kıyametin pek çok emsâlini ve numunelerini ve işâratını icad ediyor”16 sözleriyle de haşrin, yani büyük dirilişin benzer örneklerinin her daim göz önünde cereyan ettiğini belirtmektedir.

Bu itibarla, “İnsan hilâfet ve emanetle mükerrer olsun, rububiyetin külliyât-ı şunununa şahit olarak, kesret dairelerinde Vahdaniyet-i İlâhiyenin dellâllliğini ilân etmekle, ekser mevcudatın tesbihat ve ibadetlerine müdahale edip zabıtlık ve müşahitlik derecesine çıksın da, sonra kabre girip rahatla yatsın ve uyandırılmasın, küçük büyük her amellerinden suâl edilmesin, mahşere gidip mahkeme-i kübrayı görmesin? Hayır ve asla.”17 “Belki (bilâkis) bütün amellerinin suretleri alınıp yazılır ve bütün fiillerinin neticeleri muhasebe için zabtedilir”18

Hem, “çiçekli ve meyveli koca nebatatın bir parça ruha benzeyen her birinin kanun-u teşekkülâtı, timsal-ı sûreti, zerrecikler gibi tohumlarda kemal-i intizamla, dağdağalı inkılâplar içinde ibka ve muhafaza edilmesiyle, gayet cemiyetli ve yüksek bir mahiyete mâlik, haricî bir vücud giydirilmiş zîşuur, nurânî bir kanun-u emri olan ruh-u beşer ne derece beka ile merbut ve alâkadar olduğu anlaşılır.”19

Dipnotlar:

- 1- Sözler 156,
- 2- Asa-yı Musa 78,
- 3- Lem’alar 421,
- 4- Barla Lâhikası 499,
- 5- Sikke-i Tasdik-ı Gaybi 174,
- 6- Mesnevî-i Nuriye 353,
- 7- İşaratü’l İ’caz 29
- 8- Asa-yı Musa 83,
- 9- age. 35,
- 10- age. 36,
- 11- Mesnevî-i Nuriye 81,
- 12- Sözler 151,
- 13- age. 149,
- 14- age. 147,
- 15- age. 139,
- 16- age. 136,

17- age. 133,

18- age. 133,

19- age. 129